

Sygn. akt IV KK 597/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2018r.

sprawy **J. Z.**

o wydanie wyroku łącznego

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 27 lutego 2018r., sygn. akt II Ka [...]

zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 17 lipca 2017r.,

sygn. akt II K [...]

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa materialnego i procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Okręgowy, gdy w istocie skierowana jest ona wyłącznie przeciwko współmierności wymiaru kary łącznej. Kasacja została wywiedziona zatem wbrew zakazowi z art. 523 § 1 *in fine* k.p.k.

Skarżący podniósł w swej skardze trzy zarzuty.

Pierwszy z nich dotyczy naruszenia art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. Rzecz jednak w tym, że nawet skarżący w kasacji przyznaje, że przepisy te nie

zostały przez Sądy obu instancji naruszone. Orzeczone kary łączne nie zostały wymierzone z naruszeniem wskazanych przepisów. Zastrzeżenia obrony budzi natomiast to, że kary łączne grzywny i pozbawienia wolności, zostały wymierzone z zastosowaniem zasady asperacji, a nie absorpcji. Zasady te jednak określają wysokość wymiaru kary – czy ma on oscylować w granicach średniego dopuszczalnego wymiaru, czy też najniższego. Żadna jednak decyzja sądu w tym zakresie, nie narusza, sama w sobie, prawa (zwłaszcza rażąco) i mieści się w granicach swobody przyznanej w tym zakresie sądowi.

Drugi z zarzutów dotyczy jakości uzasadnienia sporządzonego przez Sąd II instancji – naruszenie art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Obrona podnosi tu kwestię oceny stopnia społecznego niebezpieczeństwa poszczególnych czynów skazanego, jego zachowania przed i w trakcie odbywania kary, a nadto możliwości wykonania wymierzonej grzywny.

W istocie, żadne ze wskazanych powyżej zagadnień również nie wykracza poza zakres współmierności wymiaru kary, na co już wskazywano odnosząc to do pierwszego z zarzutów kasacyjnych. Pomijając już w tym miejscu, że kwestia społecznego niebezpieczeństwa jest pojęciem z Kodeksu karnego z 1969 roku, zaś obecnie obowiązująca ustawa posługuje się terminem – społecznej szkodliwości, podnieść należy, że zagadnienie to było badane przy skazaniach jednostkowych i żaden z przypisanych czynów nie został uznany za szkodliwy społecznie w stopniu znikomym, a to wymierzone kary jednostkowe kształtują granice wymiaru kary łącznej.

Nie sposób też przyjąć, że Sąd Okręgowy nie miał na uwadze zachowania skazanego podczas odbywania kary, skoro wyraźnie wskazał na nie, jako powód obniżenia wymiaru kary łącznej.

Co zaś do możliwości płatniczych skazanego, to podnieść należy, że wyrok łączny nie określił samodzielnie kar grzywien – to nie na tym etapie procesu winny być badane możliwości płatnicze skazywanego, a jedynie dokonał ich połączenia, co przecież nie wpłynęło na ich podwyższenie.

Trzeci z zarzutów, jako już wprost podnoszący zarzut rażącej niewspółmierności kary jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny – art. 523 § 1 k.p.k.

W tej sytuacji, nie było podstaw do uznania skargi kasacyjnej za zasadną choćby w minimalnym stopniu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.